
Причини, чому добре, що я не з Джен

Не вміє танцювати. Зовсім не відчуває ритму. Раніше це здавалося мені чарівним, поки я не побачив, як люди сміються з неї. І, хоча дуже прикро це казати, мені було соромно.

Одного разу випадково почув, як вона сказала моему двоюрідному братові-підлітку, який попросив поради щодо вступу до університету: «Ходімо якось вип'ємо капучино й поговоримо».

Взагалі-то, вона має цілком стандартні для дев'яностих уявлення про такі гламурні речі, як-от коктейлі чи як витратити купу грошей на тарілку тальятеле в «маленькій кав'ярні».

Відмовляється приїжджати в аеропорт бодай на хвилину раніше, ніж за півтори години до вильоту.

Її більше не треба переконувати полюбити місцину, де ми живемо.

Коли після вечірньої пробіжки вона заходить до вітальні, то розтягується перед телевизором і запитує: «Що це показують?», — змушуючи мене пояснювати, яку програму я дивлюся, хоча знає сама, що йде. Просто бажає продемонструвати, що вона тренувалася, поки я тут дивився «Допоможіть, я барахольник!».

Надто багато й надто самовдоволено патякала про те, що вона виросла у великій родині, ніби то було її особистим вибором — бути однією із чотирьох дітей.

Завжди хвалилася тим, що, якби їй дали орден Британської імперії, вона відмовилася б від нього через свої очевидні ліві республіканські погляди. Але коли я запитував, за що саме їй могли б його дати, вона жодного разу не змогла відповісти.

Думаю, ніколи насправді не відмовилася б від ордену, якби їй його дали.

Їй потрібна година перед сном, незалежно від того, о котрій вона прийшла: виконати семиетапну процедуру догляду за шкірою, переглянути додатки для шопінгу та прослухати подкасти. І все ж таки вранці їй вистачало лише двадцяти хвилин від того моменту, як спрацьовував будильник, до того, як вона виходила з дверей квартири.

Завжди запізнюється до мене, хоча на роботу не запізнюється ніколи.

Не вміє водити машину (інфантильна).

Якимось чином примудрялася пов'язувати сюжет кожного фільму, який ми дивилися, зі своїм власним життям.

Її нестерпна сестра Міранда, яка ходить на протести з безглуздими саморобними плакатами на кшталт «Історія спостерегає» і яка, наскільки я знаю, ненавидить мене, бо завжди, коли приходила на вечерю, весь час торочила про «білих гетеросексуальних чоловіків, незалежно від того, яку тему ми обговорювали. Колись вона казала при цьому «Вибач, Енді», але врешті-решт їй стало начхати.

Її друзі з роботи нудні та одноманітні, а не веселі або смішні.

Постійно заявляє, що вона — неймовірна авантюристка, але жодної справи так і не довела до кінця. Хотіла взяти відпустку на рік, щоб помандрувати, бо в неї ніколи не було ака-

демічної відпустки («наступного року»). Хотіла переїхати до Парижа («зараз не найкращий час»). Хотіла підстригтися («на роботі це не сподобається»). Хотіла поїхати на рейв-тусовку просто неба («коли пройде моя алергія»).

З двадцяти дев'яти років вона щотижня ходить до психотерапевта, але ніколи мені не розповідала, про що вони там говорять. І я ніколи не помічав, що з нею щось не так.

Занадто впадає перед собаками та розмовляє з ними, як з людьми.

Її неотесаний батько.

Її дивакувата мати.

Виросла в сім'ї, де ходять на довгі безглузді прогулянки та грають у настільні ігри.

Дратівливо балакуча. У школі була в команді з дебатів, тому за майже чотири роки я не зміг виграти жодної суперечки — навіть тоді, коли мав рацію.

Завжди чіплялася до того, що я гризу нігті та длубаюся в ногах, маю забагато волосся в ніздрях та в дупі тощо. І це при тому, що сама завжди копірсається у своїх кутикулах.

Розмовляла в кінотеатрі.

Удавала, що не впевнена, чи хоче дітей, бо піклується про планету, але я думаю, що вона просто не хотіла дітей від мене.

Ніколи не говорила серйозно про дітей, хоча й знала, як сильно я хочу бути татом, але час від часу в розмові з людьми згадувала: «Це одне з імен для моїх майбутніх дітей».

Серед тих імен були: Ной, Блу (?) та Зебеді.

Снобка. Якось сказала, що людей, які дорогою на літній відпочинок начепили в аеропорту солом'яні капелюхи, вважає провінційними.

У музеях надто довго затримувалася біля кожного експоната чи картини й могла накинута на мене, якщо я проходив виставку занадто швидко.

Одного разу я бачив, як вона шанобливо кивнула до крихтної нефритової ложечки в Британському музеї.

За майже чотири роки спільного життя я лише кілька разів бачив її сльози — й не тоді, коли ми розлучалися.

Раз це було, коли ми дивилися документальний фільм про Джоні Мітчелл.

Одне слово, зруйнувала моє життя.

П'ятниця, 5 липня 2019 року

У маминому саду на мотузці для випраної білизни висять светр і сорочка — вони ніби тримаються за руки на вітрі. Я стою біля вікна своєї спальні та спостерігаю, як їхня взаємодія змінюється залежно від напрямку вітру. Спостерігаю рівно до 19:03, коли піднімаю слухавку набрати номер жінки, яку кохаю три роки, десять місяців і двадцять дев'ять днів — і яка покинула мене та розбила моє серце, наче рухлу піньяту¹, вісім днів і двадцять дві години тому. Ми домовилися, що я зателефоную їй о сьомій, але я чекаю лише три хвилини — щоб підкреслити, що вона більше не буде керувати мною. Я прокручую її ім'я в телефонній книзі: Джен (Хаммерсміт). Нам це здавалося смішним — обрана мною супутниця життя записана за назвою району. Тепер це вже не смішно, бо втратило всю свою іронію. Це просто факт. Я збираюся зателефонувати Джен (Хаммерсміт), жінці, з якою ми, мабуть, ніколи не станемо друзями і яка живе в районі Лондона, куди я ніколи, мабуть, вже не навідаюсь.

— Алло!

— Привіт, — кажу я, і мій голос кавчить, як козиця. — Це Енді.

— Я знаю.

— Ти вже видалила мій номер?

— Ні. Навіщо мені видаляти твій номер?

¹ Піньята (ісп. *Piñata* від італ. *Pignatta* — «пічний горщик») — назва традиційної іграшки з пап'є-маше, наповненої солодошами, цукерками та фруктами, та самої гри — розбивання іграшки на днях народження та інших святах. (Тут і далі прим. перекл.)

— Не знаю, просто ти підняла слухавку і сказала «Алло?» так формально, ніби відповідаєш на дзвінок у зубній лікарні.

— Я сказала не «Алло?», я сказала «Алло!».

— Ні, зовсім ні. Ти вимовила це як запитання — наче не знала, хто це дзвонить.

— Я знала, що це дзвонить ти. Ми ж домовилися на цей час.

— Я просто подумав: якщо подзвоню пізніше, ніж ми домовлялися...

— Ми домовлялися на сьому, — бадьоро каже вона. — І взагалі, я знаю твій номер напам'ять.

— Чому?

— Тому що спочатку я видаляла твій номер постійно — тож зрештою мимохіть запам'ятала його.

Я згадую розмову, яка відбулася через кілька місяців від початку наших стосунків, одразу після того, як ми вперше освідчилися одне одному в коханні. Вона зізналася, що видаляла мій номер після кожного мого повідомлення, щоб не бачити мого імені на екрані телефона, чекаючи, коли я знов напишу. Я не розумію, як таке можливо. Я хочу повернутися. Як вони в кіно подорожують у часі? Я зроблю все, що завгодно. Впаду з великої висоти. Вб'ю себе струмом. Залізу в буфет до чашок і прокручуся там десять разів. Я придушую сльип — і це звучить як гикавка.

— О, Енді, — каже вона.

— Усе гаразд, — кажу я, і мій голос знову вищить, як волинка. — Як Міранда?

— Усе добре. У вільній кімнаті зараз спить дитина, тож я сплю у вітальні на надувному матраці, але все гаразд.

— А ти оточена плакатами з написом «Історія спостерігає»?

— Ні, плакатів немає, — каже вона.

Це один з наших улюблених жартів, який зник разом з нашими стосунками. Нам дозволялося жартувати лише тоді, коли ми були в змові; коли ми були настільки близькі, що ми з її ріднею почувалися єдиною сім'єю — хоча я мало

не божеволів через них. Але вона перейшла межу. Я більше не її сім'я, і ми тепер граємо в різних командах. Я — просто хлопець із Мідленда, з яким вона, напевно, ніколи не буде дружити, бо він нечемно поводився з її сестрою.

— А як твоя мама? — запитує вона.

— Добре. Вона тебе ненавидить, а її танцювальна група готує твою смерть. — Ще одна крижана пауза. — Звісно, вона спустошена.

— Можна я напишу їй листа? А тоді більше не намагатимусь спілкуватися з нею, обіцяю. Я просто хочу попрощатися.

— Вона була б рада. Вона тебе обожнює.

— Я ніколи не зустрічала такої мами, як твоя.

— Я теж тебе обожнюю.

Знову тиша. Я дістаю з кишені цигарку й прикурюю.

— Ти що, куриш?

— Так.

— Не треба, Енді. Ти ж так старався, щоб кинути.

— Мені байдуже, — кажу я, сподіваючись, що це прозвучало як репліка якогось романтичного злочинця.

Я вдихаю та відчуваю своєрідну втіху, коли мої легені стискаються.

— Я теж знов почала курити. Тож я можу викурити одну, якщо ти куриш.

Я чую, як вона порпається в сумочці.

— Дивно бути тут. Спати на підлозі. Курити й пити стільки, скільки хочеться. Ні з ким не спілкуватися. Наче на Різдво.

— Наче на Різдво?

— Так. Просто мій світ неначе зупинився на деякий час. Я мовчу.

— Ти ж розумієш, що я маю на увазі.

— Ні, взагалі-то, не розумію. Тому що мені здається, що це схоже на протилежність Різдва.

— А що протилежне Різдву?

— Не знаю. Великдень? Найгірший день народження? Мій власний клятий похорон — тільки я на ньому ще живий?